

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124200383
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124200383.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 53 255 739, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/7/2024-42 zo dňa 25.03.2024, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:
„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1 412,21 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 207,21 EUR od 19.05.2018 do zaplatenia a zo sumy 205 EUR od 16.01.2019 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Vo vzťahu k výroku I. a II. a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia priznaného rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 10.02.2020 pod sp. zn. 15Csp/25/2018-70 výrokom I., priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.10.2023, sp.zn. 7Cdo/91/2022 v spojení s opravným uznesením zo dňa 13.12.2023, ktorý mu v zrušenom rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie vyjadril nesúhlas so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, teda, že postupom podľa § 295 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) z vlastnej iniciatívy nezisťoval, či žalovaný po postúpení pohľadávky disponoval dokumentáciou, preukazujúcou rozsah čerpaných úverových prostriedkov na základe zmluvy o vydaní kreditnej karty, uzatvorenej s jeho právnym predchodcom, nakoľko uvedený postup nesporne vyplýva z výzvy súdu prvej inštancie na č.l. 120, na ktorú žalovaný reagoval podaním doručeným súdu dňa 21.06.2019 s tým, že uvedenou dokumentáciou už nedisponuje on, ani jeho právny predchodca. S poukazom na záver rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, súd prvej inštancie uvedenú výzvu zopakoval nielen voči žalovanému, ale aj voči jeho právnemu predchodcovi, ktorí súdu oznámili, že touto dokumentáciou nedisponujú, s poukazom na jej skartáciu uplynutím doby s prihliadnutím na základné princípy spracovania osobných údajov v zmysle právnych predpisov (najmä, no nielen GDPR). V zmysle

vyššie uvedeného, tak súd prvej inštancie s poukazom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal jednoznačne za preukázané, v akom rozsahu žalobca čerpal peňažné prostriedky z úverového vzťahu, uzatvoreného s právnym predchodcom žalovaného na základe zmluvy o vydanie kreditnej karty.

Súd prvej inštancie uviedol, že sa napriek tomu zaoberal námietkou žalobcu, teda neplatnosťou postúpenia pohľadávky z predmetnej zmluvy pre rozpor s ust. § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24.04.2018 pod sp.zn. 1Cdo/147/2017 zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 8/2018, z ktorého vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v čase postúpenia pohľadávky § 92 ods. 7) neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný nepredložil listinné dôkazy preukazujúce, že jeho právny predchodca Tatrabanka a.s. si pred postúpením pohľadávky splnila povinnosti predpokladané ust. § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z., potom nepreukázal splnenie zákonnej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky a v takomto prípade ide o neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených skutočností potom žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z predmetnej zmluvy zo dňa 14.11.2006 nenadobudol postavenie veriteľa a preto všetky úhrady, ktoré od žalobcu prijal ako platby na úhradu záväzkov vyplývajúce z vyššie uvedenej úverovej zmluvy, sú bezdôvodným obohatením v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie sa nestotožnil so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, teda, že došlo k zamietnutiu žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.809,92 eura. Dal do pozornosti, že predmetom konania bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.039,62 eura a preto po priznaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 604,79 eura rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 10.02.2020 pod sp.zn. 15Csp/125/2018 bola žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnutá iba v rozsahu 1 434,50 eura. Žalobca si pôvodne žalobou doručenou súdu dňa 20.06.2018 uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.882,- eur; následne túto opravil pred doručením žaloby žalovanému podaním zo dňa 15.08.2018 vo výške 2.017,- eur, ktorým si okrem platieb špecifikovaných v žalobe uplatňoval nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia aj o platbu realizovanú 20.01.2009 vo výške 135,- eur, rovnaké podanie súdu doručil aj dňa 29.05.2019. Podaním doručeným súdu 06.10.2019 si uplatnil nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.174,29 eura s tým, že si navyše uplatnil úhradu realizovanú 30.12.2008 vo výške 22,29 eura, čo opravil podaním doručeným súdu dňa 14.10.2019 na sumu 2.039,29 eura. Vzhľadom na zmatečnosť podaní žalobcu, súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby na základe podania doručeného súdu dňa 10.02.2020, teda v deň konania pojednávania, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil rozhodnutie vo veci samej z dôvodu, že by si to vyžadovalo doplnenie ďalších skutkových okolností a vytvorenie priestoru žalovanému na vyjadrenie k uvedenej zmene žaloby. Podľa názoru súdu prvej inštancie, opätovne išlo o zmatečné podanie žalobcu, v zmysle ktorého si už neuplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia platbou zo dňa 30.12.2008 vo výške 22,29 eura, ale žiadal vydať bezdôvodné obohatenie titulom platieb realizovaných 26.03.2007 vo výške 125,51 eura, 06.08.2008 vo výške 136,10 eura a zo dňa 13.12.2008 vo výške 136,10 eura. Z predložených listinných dôkazov však nevyplývalo, aby žalobca realizoval platbu vo výške 136,10 eura dňa 13.12.2008. V uvedenom rozsahu v mesiaci december roku 2008 realizoval iba jednu platbu, čo vyplýva aj z listiny v spise 15Csp/125/2018 na č.l. 98. Dôvodom pre nepripustenie zmeny žaloby podľa názoru súdu prvej inštancie bola aj samotná hospodárnosť konania, keďže žalobca si uvedené nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad realizovaných v roku 2007 a 2008 uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 10.02.2020, teda po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť odo dňa realizácie úhrad v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne stanoviska R 15/2022.

V zmysle vyššie uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že predmetom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia je nárok o zaplatenie 1.434,50 eura, teda v časti, v ktorej súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 15Csp/125/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.10.2021 pod sp.zn. 22CoCsp/31/2020 žalobu o vydanie bezdôvodného uplatnenia zamietol.

S poukazom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky tak žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia platbami realizovanými 25.03.2009 vo výške 130,- eur, 22.01.2010 vo výške 100,- eur, 14.04.2010 vo výške 84,- eur, 26.10.2010, 23.11.2010 a 19.06.2011 vo výške 80,- eur, 29.09.2011 - 30,- eur, 25.06.2012 - 80,- eur, 01.10.2012 - 38,- eur, 28.10.2012 - 80,- eur, 26.11.2012 a 28.08.2013 - 60,- eur, 30.10.2013 - 70,- eur, 25.11.2013, 27.01.2014 a 27.02.2014 - 60,- eur, 26.03.2014 - 70,- eur, 23.06.2014 - 50,- eur, 31.07.2014 a 24.09.2014 - 40,- eur, 28.10.2014 - 60,- eur, 08.12.2014, 25.02.2015, 26.03.2015, 21.04.2015, 25.05.2015 a 28.06.2015 - 70,- eur, 22.09.2015 - 20,-

eur, 20.01.2009 - 135,- eur a 30.12.2008 - 22,29 eura (úhrada vo výške 136,10 eura), teda v celkovej výške 2.039,29 eura. Pokiaľ súd prvej inštancie priznal právoplatným rozhodnutím žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 604,79 eura, potom zostávajúca časť nároku je vo výške 1.434,50 eura.

Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného. V danom prípade súd prvej inštancie opätovne poukázal na svoje prvotné rozhodnutie, v ktorom konštatoval, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť oboznámením sa s obsahom exekučného spisu vrátane rozhodcovského konania realizovanými dňa 19.04.2018. Žaloba bola podaná na súd 20.06.2018, s jej rozšírením 15.08.2018 a 06.10.2019, teda v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, súd prvej inštancie mal za nepochybné, že žalovanému bolo dňa 02.01.2013 doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia pre neplatnosť rozhodcovskej doložky, teda týmto dňom si žalovaný musel byť vedomý, že prijíma plnenie na základe titulu, ktorý odpadol. Podľa názoru súdu prvej inštancie všetky platby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré boli predmetom sporu, si žalobca uplatnil v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe, s výnimkou platby 22,29 eura, ku ktorej malo dôjsť 30.12.2008, ktorú si uplatnil až opravou žaloby doručenou súdu dňa 14.10.2019, teda po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť odo dňa nasledujúceho po realizácii platby, teda od 31.12.2008 a uplynula 31.12.2018, preto v uvedenej časti žalobu žalobcu zamietol.

Napokon súd prvej inštancie uviedol, že žalobca po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR podal návrh na rozšírenie žaloby o uplatnený nárok na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur. V tejto súvislosti citoval § 143 CSP, podľa ktorého súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Považoval za nesporné, že predmetom konania na základe pôvodnej žaloby 15Csp/125/2018 bol nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca neuviedol akékoľvek objektívne dôvody, ktoré mu bránili podať žalobu o náhradu škody v súvislosti s predmetným súdnym konaním v čase podania žaloby vo veci samej, najneskôr do rozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.02.2020 a nie po takmer 8 rokoch od začatia súdneho konania. Okrem iného, výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o nároku na náhradu škody, ktorý by si vyžadoval nielen doplnenie dokazovania, ale aj realizáciu celého procesného postupu podľa § 167 CSP, preto súd prvej inštancie v uvedenej časti zmenu žaloby na pojednávaní konanom dňa 25.03.2024 nepripustil.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 spojení s § 262 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k výroku I. a II. predmetného rozsudku a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia priznaného rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 10.02.2020 pod sp.zn. 15Csp/125/2018-70 výrokom I., priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej, keďže neúspech žalobcu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol v pomerne nepatrnej časti.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie si dovoľil „ignorovať“ právny názor dovolacieho súdu a ísť svojvoľne vlastnou cestou, zase smerujúcou k poškodeniu žalobcu a potvrdeniu neexistencie právneho štátu v SR, čím žalobcovi prvoinštančným súdom nebola súdna ochrana poskytnutá v zákonom-Civilným sporovým poriadkom predpokladanej kvalite! Prvoinštančný súd sa svojou nespokojnosť s právnym názorom Najvyššieho súdu v uvedenom rozhodnutí snažil prekryť uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť odo dňa realizácie úhrad v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne stanoviska R 15/2022. Prvoinštančný súd svojou svojvôľu a nebyť zárukou spravodlivosti preukázal aj úplným ignorovaním rozsudku Súdneho dvora EÚ o tom, že vo vzťahu k nárokom spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno aplikovať objektívnu premlčaciu lehotu, a to ani trojročnú ani desaťročnú. V čase rozhodovania dovolacieho súdu (31.10.2023) už existovala judikatúra Súdneho dvora EÚ o povinnosti súdov pri vydaní bezdôvodného obohatenia neaplikovať objektívnu premlčaciu lehotu (08.09.2022), preto Najvyšší súd správne zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií, ktorým zamietli žalobu žalobcu v časti 1.809,92 eura, čo si však prvoinštančný súd v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie svojvoľne zmenil na sumu 1.412,21 eura, čím došlo k opakovanému zamietnutiu žaloby prvoinštančným súdom v sume 397,71 eura. O žalobe v zamietnutej časti vo výške 327,71 eura (zamietnuté rozšírenie žaloby na sumu 2.344,71 eura) bol žalovaný oboznámený na

pojednávani dňa 10.02.2020 a vo zvyšnej časti 70 eur do sumy 2.414,71 eura bol žalovaný oboznámený v odvolaní žalobcu zo dňa 18.03.2020, doručeným žalovanému dňa 01.04.2020. Čiže žalovaný je povinný vydať aj bezdôvodné obohatenie vo výške 397,71 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 327,71 eura od 12.02.2020 a zo sumy 70,- eur od 03.04.2020.

Uviedol, že prvoinštančný súd na druhom pojednávaní dňa 25. marca 2024 uznesením nepripustil rozšírenie žaloby žalobcu zo dňa 08. januára 2024 o uplatnený nárok na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, ktoré odôvodnil v bode 112 rozsudku. Žalobca považuje toto zamietnutie rozšírenia žaloby za rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti) a znovu arbitrárne odôvodnenie rozhodnutia. Znovu vyplýva z odôvodnenia prvoinštančného súdu arogancia a potláčanie princípov ochrany spotrebiteľa a znovu s hádzaním viny na spotrebiteľa a to ešte so zaťažením strán sporu druhým pojednávaním, čo s hospodárnosťou nemá nič spoločné, keďže podľa CSP má súd rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní, kde sa súd žalobcu-spotrebiteľa, ktorý možno o svojich právach nevie, ani neopýta, že z akého dôvodu nepodal skôr žalobu o náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy spolu s ostatnými uplatnenými nárokmi alebo najneskôr do vyhlásenia prvého rozsudku zo dňa 10.02.2020! Nuž z dôvodu, že o takomto nároku vtedy ani nevedel. Druhým dôvodom nie je stále zodpovedaná výška bezdôvodného obohatenia a to z dôvodu podpriemerného, svojvoľného rozhodovania súdu prvej inštanície, ktorá je pre určenie náhrady nemajetkovej ujmy dosť dôležitá, lebo je rozdiel, či žalobca bude poukazovať že mu ujma vznikla napr. v osobnom živote z dôvodu, že žalovaný 17 rokov bezdôvodne, podvodom, po premlčaní dluhu, na základe nekalej zmluvnej podmienky, vydieraním porušoval práva sťažovateľa vlastníť a pokojne si užívať majetok vo výške 604,- eur alebo vo výške 2.441,70 eura a tým aj zásahom do osobnostných práv žalobcu aj týmto skoro 8 rokov trvajúcim súdnym sporom o vydanie bezdôvodného obohatenia. Napokon tento stav zasahovania do osobnostných práv žalobcu nevydaním všetkého bezdôvodného obohatenia a v príčinnej súvislosti so zásahom do osobnostných práv žalobcu stále trvá a arbitrárne je odôvodnenie zamietavého uznesenia prvoinštančného súdu, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o nároku na náhradu škody, ale bez konkrétneho vysvetlenia, odôvodnenia že prečo je tomu tak, ako to tvrdí prvoinštančný súd a bez náležitej judikatúry, s poukazom na podanie žalobcu z 12. marca 2024.

Čo sa týka poukazovania prvoinštančným súdom na nutnosť doplnenia dokazovania, ale aj realizáciu procesného postupu podľa § 167 CSP, tak ten už podľa žalobcu prakticky prebehol aj bez vôle prvoinštančného súdu, ktorého zrejme jasným cieľom bolo odmietnutie rozšírenia žaloby o tento nárok uplatnený žalobcom dňa 08.1.2024, keď súd zaslal dňa 02.02.2024 žalovanému rozšírenie žaloby žalobcom zo dňa 08.01.2024, na vedomie. Žalovaný ale využil svoje právo na vyjadrenie sa podaním zo dňa 29.2.2024 a žalobca upresnil rozsah uplatneného nároku podaním zo dňa 12.03.2024. Čiže ostávalo zaslať obratom podanie žalovanému s možnosťou vyjadriť sa v lehote 8 dní a pred pojednávaním doručiť vyjadrenie žalobcovi a prejednať to na pojednávaní. Ak bol prvoinštančný súd názoru, že okrem iného, výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o nároku na náhradu škody, tak podľa § 166 ods. 2 CSP mal vec vylúčiť na samostatné konanie, čo sa žalobcovi aj takto javilo, keď súd podanie žalobcu zo dňa 8.1.2024 vymedzil pod novú sp.zn. 29Csp/7/2024, ale nepostupoval podľa CSP procesným postupom podľa § 167 CSP. Preto je žalobca toho názoru, že prvoinštančným súdom bol zamietnutý riadne uplatnený nárok žalobcu spojený so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti) a žalobcovi sa nedostalo súdnej ochrany v zákonom-civilným sporovým poriadkom požadovanej kvalite, navyše s arbitrárnym a nedostatočným odôvodnením.

Komicky alebo žalostne vyznieva nesúhlas prvoinštančného súdu so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, že súd postupom podľa § 295 CSP z vlastnej iniciatívy nezisťoval, či žalovaný po postúpení pohľadávky disponoval dokumentáciou, preukazujúcou rozsah čerpaných úverových prostriedkov na základe zmluvy o vydaní kreditnej karty, uzatvorenej s jeho právnym predchodcom, čo nesporne vyplýva z výzvy súdu prvej inštanície na č.l. 120, na ktorú žalovaný reagoval podaním doručeným súdu dňa 21.06.2019 s tým, že uvedenou dokumentáciou už nedisponuje on, ani jeho právny predchodca, keď „pani spravodlivosť“ sa v rozsudku pomýlila iba o 1.412,21 eura a natíska sa otázka z legendárneho filmu PELÍŠKY „Kde pak soudruzi z NDR udelali chybu?!“

Keďže ide o nepreskúmateľné rozhodnutie súdu prvej inštanície a súd prvej inštanície dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku II. a po postupe podľa § 384 ods. 1 CSP (nakoľko ide o opakované svojvoľné rozhodnutie prvoinštančného súdu a konanie dosahuje celkovú dĺžku 6 rokov) zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 397,71 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 327,71 eura od 12.02.2020 a zo sumy 70,- eur od 03.04.2020 a zrušil uznesenie súdu prvej inštanície o zamietnutí rozšírenia žaloby o uplatnenom nároku na náhradu škody titulom nemajetkovej

ujmy a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. vylúčil vec na samostatné konanie.

5. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich vyjadrení prezentovaných v konaní a navrhuje žalobcom napadnutý rozsudok súdu ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný viedol (a stále vedie) početné konania so žalobcom, kedy žalobca opakovane v každom jednom prípade navrhuje zaplatenie náhrady škody, na ktorú nemá žiaden zákonný nárok. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody žalovaný poukázal na to, že nie sú splnené základné predpoklady pre vznik nároku z titulu náhrady škody, pričom aj keby súd pripustil, že žalobcovi teoreticky vznikla nejaká škoda, tak žalobca v konaní netrdil a ani nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného v súvislosti so vznikom škody, taktiež ani zavinenie žalovaného a ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Žalobca v odvolaní tvrdil, že porušením práva bolo v tomto prípade práve konanie žalovaného, ktorý mu nevydal bezdôvodné obohatenie ani po jeho predžalobnej výzve, v dôsledku čoho musel podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému a vznikla mu tak škoda v podobe trov konania vyčíslených ním ako strata času pri vypracovaní žaloby a následných vyjadrení v súdnom konaní. Podľa názoru žalovaného postup žalobcu skôr pripomína uplatnenie nároku formou pokus-omyl, nie je relevantne zdokladované, prečo a ako práve škoda vo výške 5.000,- eur mala žalobcovi vzniknúť. Pokiaľ aj by žalobcovi teoreticky vznikla nejaká škoda, nebola tu splnená podmienka porušenia právnej povinnosti, resp. protiprávneho úkonu zo strany žalovaného. Tým, že žalovaný nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie a odmietol jeho nárok, neporušil žiadnu svoju záväzkovú (zmluvnú) alebo mimozáväzkovú povinnosť. Žalovaný nepovažoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodný a žiadna zmluva alebo zákon mu neukladali povinnosť mu vyhovieť. Sporová strana má právo sa v spore brániť, na svoju obranu uvádzať skutkové tvrdenia a navrhovať dôkazné prostriedky na podporu svojich tvrdení. Vychádzajúc z uvedeného neboli splnené základné predpoklady zodpovednosti za škodu.

Podľa názoru žalovaného je napadnuté rozhodnutie v celosti riadne odôvodnené, preto nemôžu vzniknúť pochybnosti o jeho preskúmateľnosti. Na základe uvedeného jednotlivo i vzájomne žalovaný navrhol, aby v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Zároveň si žalovaný uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia tak, ako budú dodatočne písomne vyčíslené.

6. K vyjadreniu žalovaného podal odvolaciu repliku žalobca. Uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení pletie hrušky s jablkami, keďže žalobca si v odvolaní uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 42,50 eura a nie 5.000,- eur, ako to uviedol žalovaný. Forma pokus-omyl bol uplatnený žalovaným, keď od roku 2007 vedome, úmyselne vydieral, okrádal žalobcu! Podľa žalobcu je uvedené právne posúdenie žalovaného nespĺnenia základných predpokladov zodpovednosti za škodu nesprávne, pretože ak súdy na jednej strane dospeli k záveru, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi porušoval právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a konal v rozpore s dobrými mravmi, a to minimálne formou nepriameho úmyslu, potom predstavovala predžalobná výzva žalobcu apel na odstránenie protiprávneho stavu. Vzhľadom k tomu, že žalovaný protiprávny stav dobrovoľne neodstránil, si žalobca musel uplatniť svoj nárok súdnou cestou. Žalobca je toho názoru, že neakceptovanie predžalobnej výzvy nie je možné vnímať inak, ako vôľu žalovaného udržiavať protiprávny stav a teda medzi škodou sťažovateľa vzniknutej mu v dôsledku uplatňovania práv na súde a týmto konaním žalovaného (t.j. udržiavanie protiprávneho stavu po doručení predžalobnej výzvy) žalobca vidí príčinnú súvislosť. Za nedôstojné a nehodné civilného sporového konania v 21. storočí je nutné považovať podpriemerné, nedostatočné, neracionálne a nepresvedčivé súdne rozhodnutia, ktoré potvrdzujú neexistenciu právneho štátu v SR tak, ako je tomu aj v tomto súdnom konaní. Žalobca zotrval na podanom odvolaní a právnej argumentácii v ňom uvedenej v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolenie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. Podľa § 139 CSP, žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

11. Podľa § 140 ods. 1 a 2 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo (1). Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe (2)

12. Podľa § 142 ods. 1 a 2 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania(1). Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk (2).

13. Podľa § 143 ods. 1 až 3 CSP, súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (1). Súd nepripustí zmenu žaloby ani vtedy, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálny príslušný iný súd (2). Ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe (3).

14. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

16. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému v znení jeho podania doručeného súdu 14.10.2019 zaplata sumy vo výške 2.039,29 eura titulom bezdôvodného obohatenia a sumy 20.000,- eur titulom primeraného finančného zadostučinenia.

17. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného Tatra banka, a.s. bola dňa 20.03.2003 uzatvorená zmluva o vydaní kreditnej karty s dohodnutým úverovým rámcom vo výške 30.000,- Sk. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o vydaní kreditnej karty okrem výšky úverového rámca neobsahovala žiaden ďalší údaj o výške požadovaných úrokov, prípadne iných poplatkov, a preto žalovanému vznikol iba nárok na vrátenie reálne čerpaných peňažných prostriedkov žalobcom z úverového rámca realizovanými platbami kreditnou kartou alebo výbermi z karty v hotovosti. Súd prvej inštancie vychádzal z tvrdenia žalovaného v návrhu na začatie rozhodcovského konania, že ku dňu postúpenia pohľadávky zo strany právneho predchodcu bola celková výška pohľadávky ku dňu postúpenia v sume 1.809,92 eura. Žalobca preplatil túto sumu úhradami v celkovej výške 604,79 eura a túto sumu považoval súd prvej inštancie za bezdôvodne obohatenie na strane žalovaného, ktoré vzniklo prijatím plnenia, na ktoré podľa hmotného práva nárok nemá.

18. V prejednávanej veci súd prvej inštancie svojim (v poradí prvým) rozsudkom) č.k., 15Csp/31/2020-148 zo dňa 10.02.2020 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 604,79 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 19.05.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku titulom bezdôvodného obohatenia, vo výroku II. žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia prevyšujúcej časti zamietol, vo výroku III. vo vzťahu k výroku I. a II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 %, vo výroku IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,- eur, vo výroku V. v prevyšujúcej časti žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol a vo výroku VI. vo vzťahu k výroku IV. a V. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu do trov konania v rozsahu 100 %.

19. Tunajší odvolací súd rozsudkom č.k. 22CoCsp/31/2020-148 zo dňa 28.10.2021 vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku III., vo výroku II. zmenil rozsudok vo výroku III. tak, že žalovanému náhradu trov konania vo vzťahu k výroku I. a II. nepriznal, vo výroku III. odmietol odvolanie žalobcu voči výrokom I. a IV. a vo výroku IV. nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán sporu.

20. Na základe podaného dovolania žalobcu Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 31.10.2023 7Cdo/91/2022 v spojení s opravným uznesením zo dňa 13.12.2023 rozsudok odvolacieho súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia v potvrdzujúcom výroku o zamietnutí prevyšujúcej časti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia v zmeňujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania spolu s rozsudkom súdu I. inštancie vo výroku II., ktorým súd I. inštancie žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v prevyšujúcej časti zamietol a výroku III., ktorým vo vzťahu k výroku I. a II. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 % zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odmietol s tým, že žalovaná v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

21. Dovolací súd sa stotožnil s dovolacou argumentáciou žalobcu o pochybení nižších súdov pri určení zostatku nesplatenej istiny úveru čerpaného ním od právneho predchodcu žalovaného v čase postúpenia úverovej pohľadávky, ktorú mal žalobca žalovanej podľa jej tvrdení splatiť nad rámec jeho povinností, keďže úver sa stal zo zákona bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že pokiaľ nižšie súdy v konaní vychádzali z návrhu žalovaného na začatie rozhodcovského konania, jeho príloh, z ktorých nevyplýva konkretizácia postúpenej úverovej pohľadávky a spôsob jej vyčíslenia, odkazujúc pri tom na neunesenie dôkazného bremena práve zo strany žalobcu preukázať existenciu bezdôvodného obohatenia žalovanou na jeho úkor, t.j. nad rozsah ním čerpanej úverovej istiny od právneho predchodcu žalovanej, ako spotrebiteľovi neposkytli spravodlivú ochranu.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie vyzval žalovaného a jeho právneho predchodcu na predloženie dokumentácie, preukazujúcej rozsah čerpaných úverových prostriedkov na základe zmluvy o vydaní kreditnej karty zo dňa 20.03.2003, ktorí oznámili, že touto dokumentáciou nedisponujú. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie vyzval žalovaného na predloženie listinných dôkazov na preukázanie, že si jeho právny predchodca ako banka splnil povinnosti podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, čo však žalovaný v konaní nepreukázal. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo zmluvy zo dňa 14.11.2006 nenadobudol postavenie veriteľa a preto všetky úhrady, ktoré od žalobcu prijal ako platby na úhradu záväzkov vyplývajúce z úverovej zmluvy zo dňa 20.3.2003, sú bezdôvodným obohatením v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Preto odvolací súd v konečnom dôsledku nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu poukazujúcu na opätovný nesúhlas súdu prvej inštancie so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, že súd postupom podľa § 295 CSP z vlastnej iniciatívy nezisťoval, či žalovaný po postúpení pohľadávky disponoval dokumentáciou, preukazujúcou rozsah čerpaných úverových prostriedkov na základe zmluvy o vydaní úverovej karty uzatvorenej s právnym predchodcom žalovaného.

23. Žalobca vo svojom odvolaní v podstate namieta nesprávnosť uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým nepripustil zmenu žaloby na základe podania žalobcu doručeného súdu dňa 10.02.2020 na pojednávaní 10.02.2020 a uznesenia, ktorým súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 25.03.2024 nepripustil

rozšírenie žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu škody – nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, ktorých vyhlásenie predchádzalo vyhláseniu rozsudku vo veci samej.

24. Odvolaciemu súdu sú známe vzájomne si odporujúce rozhodnutia najvyššieho súdu k otázke prípadného prieskumu právoplatného uznesenia súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej podľa § 365 ods. 2 CSP.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 30. januára 2019 sp.zn. 6Cdo/177/2018 k povinnosti odvolacieho súdu pri námietkach podľa § 365 ods. 2 CSP preskúmať právoplatné uznesenie predchádzajúce konečnému rozhodnutiu uviedol, že „nesprávne rozhodnutie, ktorým sa konanie končí a ktorého nesprávnosť je dôsledkom predchádzajúceho právoplatného uznesenia, znamená totiž odmietnutie spravodlivosti, t.j. porušenie práva na spravodlivý proces“.

26. V rozsudku z 28.09.2023 sp.zn. 2Cdo/191/2021 sa vyjadroval najvyšší súd k povinnosti odvolacieho súdu preskúmať vecnú správnosť uznesenia o (ne)prípustení zmeny žaloby, či netrpí niektorou z vád uvedených v § 365 ods. 1 CSP a to podľa § 365 ods. 2 CSP. Cit.: „42. Príkladom procesného uznesenia trpiaceho vadou, ktorá následne môže ovplyvniť meritórne rozhodnutie, je procesné uznesenie o (ne)prípustení zmeny žaloby, ktoré predchádzalo vydaniu právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Bez ohľadu na to, že proti právoplatnému uzneseniu o (ne)prípustení zmeny žaloby, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej nie je prípustné odvolanie, odvolací súd musí preskúmať vecnú správnosť takého uznesenia z hľadiska, či netrpí niektorou z vád uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 CSP.“

27. Opačný názor vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 27.07.2021 sp.zn. 7Cdo/93/2020, kde sa dovolací súd priklonil k názoru, že úvaha či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu, preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné (podľa Občianskeho súdneho poriadku ani Civilného sporového poriadku) a dovolací súd výslovne uviedol, že s týmto názorom súhlasí a nepripustením zmeny žaloby nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

28. Rovnako Najvyšší súd v uznesení z 23.09.2021 sp.zn. 8Cdo/303/2019 k aplikácii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP uviedol: „Dovolací súd v súvislosti s dovolacím prieskumom vo vzťahu k nesprávnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd nepripustil zmenu žalobného petitu pokiaľ ide o možnosť dovolacieho prieskumu samotnej úvahy súdu v otázke, či doterajšie výsledky konania môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, odkazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu obsiahnutú v rozhodnutí z 29. septembra 2011 sp. zn. 2Cdo/161/2011 uverejnenom pod číslom 52/2012 Zbierky stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012, ktorého závery sú pri nezmenenej procesnej úprave ustanovení o zmene žaloby (§ 139 a nasledujúce CSP) oproti jej zneniu v Občianskom súdnom poriadku stále použiteľné a z ktorého vyplýva, že dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. (teraz § 420 písm. f) C. s. p.) nemôže preskúmať správnosť úvahy súdu riešiaceho otázku, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom navrhovanou zmenou žaloby môžu alebo nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (§ 95 ods. 2 O. s. p., teraz § 143 ods. 1 C. s. p.). Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, ne(môžu) byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Ani dovolací súd posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. (teraz § 420 písm. f) C. s. p.) nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy.“

29. Odvolací súd konštatuje, že podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. I keď sa uznesenie vydané podľa § 143 ods. 1 CSP v taxatívnom výpočte uznesení, proti ktorým Civilný sporový poriadok odvolanie pripúšťa (§ 357) nenachádza, pri uplatnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP je odvolací súd oprávnený preskúmať, či právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré

predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 ods. 1. Vyplýva to z § 389 ods. 2 CSP, ktoré umožňuje odvolaciemu súdu zrušiť aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo, ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 CSP, ako aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp.zn. 6Cdo/177/2018, 2Cdo/191/2021, ale aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky konkrétne sp.zn. PLz. ÚS 3/2022-13 z 9. novembra 2022, ktorým rozhodol o zjednotení odlišných právnych názorov senátov ústavného súdu tým spôsobom, že „Ak v zmysle § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku možno odvolanie strany proti rozhodnutiu vo veci samej odôvodniť aj vadou právoplatného uznesenia súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej a ktorého vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej, potom odvolanie strany proti rozhodnutiu vo veci samej je právnym prostriedkom podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde vylučuje prípustnosť ústavnej sťažnosti strany proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o prípustnosti vstupu intervenienta do konania“, obdobne rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 257/2023, II. ÚS 503/2023, IV. ÚS 10/2024 a III. ÚS 177/2022.

30. S poukazom na judikatúru najvyšších súdnych autorít uvedenú vo vyššie uvedených bodoch 21 až 26 tohto odôvodnenia odvolací súd preskúmal správnosť uznesení súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhov žalobcu na zmenu žaloby z hľadiska žalobcom namietaných vád podľa § 365 ods. 2 CSP.

31. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 07.02.2020 (č.l. 66 spisu) navrhol zmenu žaloby, tak, že žiadal zviazať žalovaného zaplatiť 2.344,71 eura zo zákonným úrokom z omeškania 5 % z každej zaplatenej platby žalobcom (odo dňa vzniku bezdôvodného obohatenia), keď sa žalobca okrem už uplatnenej sumy 2.039.29 eura, domáhal vydania bezdôvodného obohatenia ďalej vo vzťahu ku sume 125,51 eura uhradenej ním 26.03.2007, sumu 136,10 eura 06.08.2008 a sumu 136,10 eura 13.12.2008.

32. Z obsahu spisu (rub č.l. 68 spisu 15Csp/125/2018) vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol o uvedenom návrhu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 10.02.2020 uznesením tak, že nepripustil zmenu žaloby, a to s odôvodnením, že by si to vyžadovalo doplnenie skutkových okolností, ako aj danie ďalšieho priestoru na vyjadrenie žalovaného.

33. V odôvodnení rozsudku (bod 98 a 99 spisu 15Csp/125/2018) je zrejmé, že súd prvej inštancie odôvodnil nepripustenie zmeny žaloby tým, že žalobca podal zmenu žaloby na základe podania doručeného súdu dňa 10.02.2020, teda v deň konania pojednávania, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil rozhodnutie vo veci samej z dôvodu, že by si to vyžadovalo doplnenie ďalších skutkových okolností a vytvorenie priestoru žalovanému na vyjadrenie k uvedenej zmene žaloby. Ďalej tým, že išlo o opätovné zmätočné podanie žalobcu, v zmysle ktorého si už neuplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia platbou zo dňa 30.12.2008 vo výške 22,29 eura, ale žiadal vydať bezdôvodné obohatenie titulom platieb realizovaných 26.03.2007 vo výške 125,51 eura, 06.08.2008 vo výške 136,10 eura a zo dňa 13.12.2008 vo výške 136,10 eura. Z predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie nezistil, aby žalobca realizoval platbu vo výške 136,10 eura dňa 13.12.2008. V uvedenom rozsahu v mesiaci december roku 2008 realizoval iba jednu platbu, čo vyplýva aj z listiny v spise 15Csp/125/2018 na č.l. 98. Zároveň žalobca si uvedené nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad realizovaných v roku 2007 a 2008 uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 10.02.2020, teda po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť odo dňa realizácie úhrad v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne stanoviska R 15/2022.

34. Odvolací súd preskúmal vecnú správnosť takého uznesenia z hľadiska, či netrpí niektorou z vád uvedených v ust. § 365 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že v zmysle ust. § 365 ods. 2 CSP zákonu zodpovedajúce odôvodnenie nepripustenia zmeny žaloby neznamená naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP a nemalo vplyv ani na rozhodnutie súdu vo veci samej. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle uvedeného ustanovenia pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Pokiaľ súd prvej inštancie nepripustenie zmeny petitu preukázateľne odôvodnil tým, že výsledky doterajšieho konania neumožňujú konať o zmenenom petite, zmätočnosťou podania žalobcu a hospodárnosťou konania, vzhľadom na aktuálnu judikatúru najvyššieho súdu, ktorým takéto zákonu zodpovedajúce odôvodnenie samé o sebe nepredstavuje dôvod pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúceho uznesenia.

35. Zároveň podľa odvolacieho súdu nedošlo ani k naplneniu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h), keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne právne vec posúdil, keď mal splnenú z podmienku podľa § 143 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žaloby, a to vzhľadom na ustálenú judikatúru súdov SR o 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe pri bezdôvodnom obohatení.

36. „Dôvod, podľa ktorého ak by výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe sa opiera o hospodárnosť konania, ktorý sa prejavuje jednak v tom, že ak výsledky doterajšieho dokazovania môžu byť dostatočným predpokladom aj pre konanie o zmenenej žalobe (posúdenie vždy závisí od konkrétneho prípadu), bolo by nehospodárne nútiť žalobcu uplatňovať si iný nárok, vyšší nárok alebo nárok na základe ďalších relevantných skutočností v novom konaní. Hospodárnosť možno vidieť aj v tom, že ak výsledky doterajšieho dokazovania nie sú dostatočným predpokladom pre konanie o zmenenej žalobe, zmena predmetu sporu by bola vo vzťahu k doterajšiemu konaniu nehospodárna a mohla by konanie zbytočne predĺžiť. Vtedy je namieste, aby sa účastník domáhal nároku v rozsahu zmeny v novom konaní. Napríklad, ak žalobca predloží zmenu žaloby s novými skutkovými tvrdeniami v pokročilom štádiu konania, súd zmenu žaloby nepripustí na základe ustanovenia § 143 ods. 1, ak výsledky konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. „ (GEŠKOVÁ, Katarína. § 143 [Dôvody nepripustenia zmeny žaloby]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 574.).

37. Odvolací súd konštatuje, že aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp.zn. 7Cdo 268/2021 publikovanom pod R 15/2022, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v rozsudku).

38. Uvedený právny názor potvrdil Najvyšší súd SR aj v jednom zo svojich posledných rozhodnutí, sp.zn. 2Cdo/95/2022 zo dňa 19.03.2025, keď konštatoval cit.: „Vzhľadom k úmyselnej povahe konania dodávateľa/žalovanej 1/ odvolací súd tiež správne pri posudzovaní objektívnej premlčacej lehoty vychádzal z desaťročnej lehoty odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. S poukazom na zistený skutkový stav sú pre jeho podobnosť podľa dovolacieho súdu priliehavé na danú vec aj už skôr vyslovené právne vety v judikátoch R 14/2022 a 15/2022 (ktoré sú už súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), od ktorých sa odvolací súd správne neodklonil. Odvolacím súdom prezentované názory boli plne súladné aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19).“

39. Podľa čl. 2 ods. 2 veta prvá CSP je súd viazaný princípom právnej istoty, ktorého súčasťou je aj očakávanie, že vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou slovenských súdov. Takýto výklad pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ podáva aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/6/2017, podľa ktorého ju tvoria najmä rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR a rozhodnutia Ústavného súdu SR.

40. Žalobca si návrhom na zmenu žaloby uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách žalovanému vykonaných žalobcom 26.03.2007, 06.08.2018 a 13.12.2008, pričom návrh na zmenu žaloby bol na súde prvej inštancie podaný dňa 10.02.2020. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k sumám uhradeným k uvedeným dátumom nad rozsah skutočne čerpaného úveru, je tak premlčaný v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť od dňa realizácie úhrad. Preto správne prihladol súd prvej inštancie na hospodárnosť konania a nepripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobcu zo dňa 07.02.2020.

41. Žalobca podaním zo dňa 12.03.2024 (č.l. 37 spisu 29Csp/7/2024) doručeným súdu prvej inštancie toho istého dňa rozšíril svoju o žalobu o nárok na zaplatenie sumy 5.000,- eur titulom náhrady škody. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný na základe absolútne neplatnej úverovej zmluvy, ktorá je navyše bezúročná a bezodplatná, ale s vymáhanými úžerníckymi úrokmi, na základe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, po premlčaní dlhu, ktoré žalovaný úmyselne a vedome

použil a zneužil žalobcovu tieseň, neskúsenosť, ľahkomyselnosť žalobcu aj vydieraním protizákonnou exekúciou (čo je úmyselné konanie proti dobrým mravom) spôsobil žalobcovi poškodenie dobrého mena u finančných inštitúcií, zápis v registri exekúcií, nemožnosť sa riadne zamestnať alebo podnikať, nutnosť odísť do zahraničia a tam byť do vtedy, kým nebudú splatené protizákonne vymáhané pohľadávky. Vzhľadom na úmyselné poškodenie žalobcu, kde došlo a dochádza aj k ústavnému poškodeniu na majetku žalobcu v trvaní 17 rokov, čím úmyselným, vedomým, protizákonným konaním žalovaného nepochybne došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu.

42. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.03.2024 (č.l. 41 spisu 29Csp/7/2024) vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým nepripustil rozšírenie žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu škody – nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca mal vytvorený dostatočný časový priestor, aby si takýto nárok mohol uplatniť v priebehu súdneho konania, ktoré sa vedie od roku 2018. Ďalej ho odôvodnil tým, že súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania neboli použiteľné pre konanie o zmenenej žalobe, čo je daný prípad, nakoľko aby súd o takomto nároku rozhodnúť mohol, musel by doplniť ďalšie dokazovanie.

43. Tieto dôvody uviedol súd prvej inštancie aj v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku (body 111 a 112), keď poukázal na to, že žalobca neuviedol akékoľvek objektívne dôvody, ktoré mu bránili podať žalobu o náhradu škody v súvislosti s predmetným súdnym konaním v čase podania žaloby vo veci samej, najneskôr do rozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.02.2020 a nie po takmer 8 rokoch od začatia súdneho konania. Okrem iného, výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o nároku na náhradu škody, ktorý by si vyžadoval nielen doplnenie dokazovania, ale aj realizáciu celého procesného postupu podľa § 167 CSP.

44. Odvolací súd preskúmal vecnú správnosť takého uznesenia z hľadiska, či netrpí niektorou z väd uvedených v ust. § 365 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že v zmysle ust. § 365 ods. 2 CSP, strohé, ale zákonu zodpovedajúce odôvodnenie nepripustenia zmeny žaloby neznamená naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP a nemalo vplyv ani na rozhodnutie súdu vo veci samej. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle uvedeného ustanovenia pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Pokiaľ súd prvej inštancie nepripustenie zmeny petitu preukázateľne odôvodnil tým, že výsledky doterajšieho konania neumožňujú konať o zmenenom petite, takého zákonu zodpovedajúce odôvodnenie samé o sebe nepredstavuje dôvod pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúceho uznesenia.

45. Zároveň nedošlo ani k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h), keďže súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, keď mal splnenú zákonnú podmienku podľa § 143 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Výsledky doterajšieho dokazovania v tejto veci od podania žaloby v 2018 do marca 2024, ktoré sa týkali doposiaľ iba nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia, by nepochybne neboli dostatočným predpokladom pre konanie o zmenenej žalobe na náhradu škody.

46. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzavrel, že uznesením súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny žaloby v zmysle návrhu žalobcu zo dňa 12.03.2024 nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti na strane žalobcu, nešlo o arbitrárne rozhodnutie bez nedostatočného odôvodnenia.

47. Súd prvej inštancie tak pri rozhodovaní o žalobnom nároku vychádzal z pripustenej zmeny žaloby na pojednávaní konanom dňa 16.10.2019 o zaplatenie 2.039,29 eura s príslušenstvom (rub č.l. 179 spisu 15Csp/125/2018)). S poukazom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia platbami realizovanými od 25.03.2009 do 30.12.2008 v celkovej výške 2.039,29 eura. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi právoplatným rozsudkom č.k. 15Csp/125/2018-70 zo dňa 10.02.2020 už nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 604,79 eura, preto v tomto konaní ostávalo priznať žalobcovi zostávajúcu časť 1.434,50 eura. Súd prvej inštancie odpočítal od tejto sumy úhradu 22,29 eura z dôvodu jej uplatnenia až po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle vyššie uvedenej judikatúry najvyššieho súdu, keďže premlčacia

doba k nej začala plynúť od dňa realizácie úhrady žalovanému 31.12.2008 a uplynula 31.12.2018, pričom žalobca si uplatnil túto sumu na súde až podaním zo dňa 14.10.2019. Preto v tomto konaní po vrátení veci dovolacím súdom bol dôvodný nárok na zaplatenie istiny 1.412,21 eura a vo zvyšnej premlčanej časti 22,39 eur, bola žaloba správne zamietnutá.

48. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

49. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania, ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

50. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP tak, že nepriznal úspešnému žalovanému v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa. Napriek svojmu postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi sa žalobca rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva, pričom vyšlo najavo, že právny predchodca žalovaného porušil ustanovenia zákona o obligatórnych náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a zákona o platnom postúpení bankovej pohľadávky, keď žalovaný nenadobudol postavenie veriteľa pohľadávky z úverovej zmluvy z 20.03.2003, a tým zaviniť vznik tohto spotrebiteľského sporu, keď prijímal peňažné plnenia od žalobcu, na ktoré nemal zákonný nárok. Na základe uvedených pochybení právneho predchodcu žalovaného bol žalobca aj úspešný v tomto spotrebiteľskom spore. Už samo osebe to predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné žalovanému náhradu trov konania nepriznať. Na druhej strane, pokiaľ ide o žalovaného ako nebankovej spoločnosti, ktorej predmetom podnikania je odkupovanie pohľadávok, jeho majetková sféra nebude použitím tohto výnimočného zákonného ustanovenia výrazne dotknutá. Všetky vyššie uvedené skutočnosti v súhrne preto umožňujú prijatie záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikáciu ust. § 257 CSP.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).